

РЕШЕНИЕ

№ 8026

гр. София, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 02.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8439** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл.71 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е по жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“, представлявана от председателя на Управителния съвет инж. В. А. срещу Решение № РР-04-45 от 30.06.2022г. на директора на Б. дирекция „Д. район“.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с нормите на материалния закон и неговата цел. Изложено е, че е налице несъответствие между цитираните в оспорения административен акт правни норми и фактическото основание. Твърди се, че констатацията на административния орган за изградено съоръжение и приключили строителни работи, преди издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект, не представлява пречка за издаване на исканото разрешение. Твърди се, че съоръжението не е изградено от Агенция „Пътна инфраструктура“ или по нейно възлагане, но въпреки това е наложено административно наказание с акт № 1258 от 05.07.2022 г., като по този начин агенцията е наказана два пъти за едно и също нарушение.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се представлява, като от юрк. С. Т.- В. е депозирано писмено становище на 01.12.2022г., в което се излагат доводи за незаконосъобразност на акта и се моли за неговата отмяна.

Ответникът – директор на Б. дирекция „Д. район“ също не изпраща процесуален представител в съдебно заседание. На 25.11.2022г. е представена писмена молба, в

която се оспорва жалбата. По същество на спора се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Излага, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения са развити в писмено становище изх. № ПО-04-17/1/19.07.2022г.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в процеса и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод подадено заявление вх. № РР-04-45/10.06.2022г. на Агенция „Пътна инфраструктура“, адресирано до директора на Б. дирекция „Д. район“, с което се иска издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект по чл. 46, ал. 1 ЗВ, представляващ дере, което се намира във водосборния басейн на река Тученица.

В заявлението е посочено, че мястото на ползване се намира в поземлени имоти с идентификатор № 67218.15.1086 и № 67218.15.1085 по КККР, в землището на [населено място], [община], област Л.. Отразено е още, че искането е по повод изграждане на съоръжение за линейна инфраструктура, представляващо нов стоманобетонен тръбен водосток Ф150 при км. 145+ 620 от АМ „Х.“, участък 4 от км.139+340 /=137+911.52/ до км.167+572 /=166+144.09/.

Към заявлението са приложни скица на поземлен имот, платежно нареждане за внесена държавна такса от 250.00 лева и писмо изх. № СКЗЗВ-02-132-(1)/13.05.2020 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“ за съгласуване проект за ПУП – ПП за обект АМ „Х.“, участък от км. 137+800 до км. 166+ 144 от идейния проект. Представени са още писма изх. № ЕО-24/29.07.2020г., № О.-58/21.09.2020г. и № О.-58/08.02.2021 г. на заместник – министъра на околната среда и водите, с които се уведомява жалбоподателя, че за горепосочения участък на автомагистралата не е необходимо провеждане на процедура по Глава втора от Наредбата за условията и реда за извършване на оценка за съвместимостта на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения с предмета и целите на опазване на защитените зони, тъй като е налице влязло в сила Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра на околната среда и водите. Към заявлението е приложен препис на съгласуван технически проект за изграждане на АМ „Х.“, участък 4 от км. 139+340= км.137+911.52 до км. 146+ 730, част: Пътна, като по – конкретно съдържа проектна документация за съоръжение, представляващо тръбен водосток Ф150, р. Тученица при км. 145+ 620 от АМ „Х.“, част Конструктивна и част Геодезия.

На 21.06.2022 г. от служители на Б. дирекция „Д. район“ е била извършена проверка на място, която е обективизирана в съставения констативен протокол № 1 – РГ – 09/21.06.2022 г. От съдържанието на същия се установява, че в дерето на река Тученица, [населено място], област Л., е изграден нов стоманобетонен тръбен водосток Ф150. Изградени са още стоманобетонни крилни стени, завършващи с бетонов праг, като в момента на проверката не протичат водни обеми. За резултатите от проверката е уведомена Агенция „Пътна инфраструктура“, за което е изпратено

писмо изх. № КД – 07-2151/22.06.2022 г.

На основание чл. 62, ал. 1 от Закона за водите е изготвена преценка изх. № РР-04-45/1/30.06.2022 г., с която е прието, че мястото на ползване на воден обект не попада в зона за защита на питейни води, зона за отдих и водни спортове, зона за стопански ценни видове риба, в границите на санитарно – охранителни зони, защитени територии и зони, определени или обявени за опазване на местообитания и биологични видове. Прието е още, че заявеното място на ползване попада в границите на зони, в които водите са чувствителни към биогенни елементи по чл. 119а, ал. 1, т. 3 ЗВ – уязвима зона и чувствителна зона. Констатирано е, че с изграждането на съоръжението е нарушена разпоредбата на чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗВ и т. 3 от Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра на околната среда и водите, за което е дадена отрицателна преценка за съответствието с изискванията за опазване на околната среда, регламентирани от международни договори и вътрешното законодателство (чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗВ).

Административното производство е приключило с издаване на Решение № РР-04-45/30.06.2022 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“, с което на основание чл. 68, т. 4, вр. чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗВ е отказано издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект – дере на река Тученица, с цел изграждане на нови, реконструкция или модернизация на съществуващи системи и съоръжения за линейна инфраструктура, пресичаща водни обекти – изграждане на нов стоманобетонен тръбен водосток Ф150 при км. 145+ 620, участък 4 от км.139+340 /=137+911.52/ до км.167+572/=166+144.09/ от АМ „Х.“, за което е подадено заявление вх. № РР-04-45/10.06.2022 г. Органът е приел, че в дерето на реката е изградено съоръжение - стоманобетонен тръбен водосток, за което е подадено заявлението за ползване на водния обект. Счетено е, че за обекта липсва издадено разрешение по реда на Закона за водите и е налице отрицателна преценка по чл. 62, ал. 1 ЗВ, тъй като не е спазено условието на чл. 46, ал. 1, т. 1, б. „б“ ЗВ и на т. 3 от Решение по О. № 2-2/2015 г. По тези съображения е обосновано, че не е възможно издаването на исканото разрешително.

По делото е приложен АУАН № 1258/05.07.2022 г., съставен от служител на Б. дирекция „Д. район“, за извършено от Агенция „Пътна инфраструктура“ нарушение на чл. 46, ал. 1, т. 1, б. „б“ от Закона за водите.

От съдържанието на Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра на околната среда и водите се установява, че по т. 3 от него е дадено условие при фазата на проектиране да се спазят изискванията на Закона за водите във връзка с разрешителния режим за ползване на воден обект при изграждане на линейна инфраструктура, пресичаща водни обекти, за водовземане за технологични нужди и с други цели и заустване на отпадъчни води. Дадени са мерки по чл. 96, ал. 1, т. 6 ЗООС, наосчени за опазване на биоразнообразието, като според т. 3 следва да се проектират допълнителни водостоци в близост до местата в таблица № IV – 1 към решението, технологично изпълними в зависимост от теренните условия. Водостоците могат да бъдат правоъгълни със сечение минимум 1.5x1.5 м или тръбни с диаметър 1.5 м

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от 30.06.2022г.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, посочени от Агенция „Пътна инфраструктура“ и на всички основания по чл.146 АПК, преценява следното:

На първо място, актът е постановен от компетентен орган по чл. 52, ал. 1, т. 4 ЗВ, а именно от директора на Б. дирекция „Д. район“, тъй като се касае за водовземане и ползване на воден обект – дере на река Тученица, както и че това се осъществява на териториалния район на посочената дирекция – арг. чл. 152, ал. 1, т. 1 ЗВ. Не се констатира порок на решението по чл.146, ал.1 от АПК.

На второ място, оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватна защитата си във висящия съдебен процес.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Преценката на административния орган в случая е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните материалноправни разпоредби. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството. В случай, че жалбоподателят не се е запознал с всички събрани по преписката доказателства, това процесуално право той може да упражни в пълен обем в съдебния процес, като оспори писмените доказателства или представи нови такива.

На четвърто място, спорът между страните по делото се свежда до приложението на нормите на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Не се възприема възражението на оспорващия, че след като законодателят е

предвидил административно наказание за нарушение на чл. 46, ал. 1, т. 1, б. „б“, във вр. чл. 200, ал. 1, т. 2 ЗВ и вече е бил съставен и връчен АУАН № 1258/05.07.2022 г. за това нарушение, не може да се откаже издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект. Административно-наказателната отговорност няма за предмет да санира или заличи едно нарушение, а напротив, когато се констатира нарушение на въведения административно-правен режим, на виновното лице се налага наказание. Развилото се производство по ЗАНН за извършено нарушение по ЗВ е ирелевантно за настоящото по издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект.

В разпоредбата на чл. 68, т. 1 – т. 10 ЗВ изчерпателно са посочени основанията за отказ за издаване на разрешително, като едно от тях е неспазване на изискванията, посочени в закона. В конкретния случай органът се е позовал на разпоредбата на чл. 68, т.4 във връзка с чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗВ и т. 3 от Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра по околната среда и водите. Действително сред основанията за отказ не се съдържа изрично изискване съоръжението, да не е изградено преди издаване на разрешителното, но това се подразбира и се следва от самата цел, която преследва закона, а именно – разрешителен режим, който предвижда първо разрешително и после изграждането на съоръжението. В разпоредбата на чл. 60, ал. 3 ЗВ законодателят е посочил документите, които задължително трябва да се приложат към заявлението. Независимо от проверката, която органът по чл. 52, ал. 1 ЗВ извършва от външна страна по редовността на документите, в разпоредбата на чл. 62 ЗВ е регламентирано органът да направи отделна преценка, която е писмена и е неразделна част от документацията и въз основа на която се издава разрешителното. В случая тази преценка е отрицателна, като административният орган е изложил мотиви в тази насока. Следователно предвиденият в ЗВ разрешителен режим не е формален и само по документи, които следва да са редовни от външна страна. Ето защо правилно административният орган е извършил проверка на място, съобразил е преценката с изискванията на чл. 62 от ЗВ и след като е установил, че процесното съоръжение вече е изградено, законосъобразно е приел, че не са спазени изискванията на закона, което е основание по чл. 68, т. 4 ЗВ за постановяване на отказ за издаване на разрешително за процесния обект. Самият факт, че на мястото е изградено ново съоръжение, преди издаването на разрешително е нарушение на ЗВ, тъй като не е спазено изискването посочено в т. 3 от Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра на околната среда и водите, съгласно което при разрешителния режим за ползване на воден обект при изграждане на линейна инфраструктура, пресичаща водни обекти, за водовземане за технологични нужди и с други цели и заустване на отпадъчни води още при фазата на проектиране следва да се спазят изискванията на Закона за водите. В случая се установява, че изискванията на ЗВ не са спазени във фазата на проектиране, тъй като не е спорно по делото, че съоръжението е предварително изградено. Да се приеме тезата на жалбоподателя означава първо да се изгради съоръжението и после да се одобрява, но както по-горе се посочи в ЗВ е въведен разрешителен режим.

Неотнормено по делото е обстоятелството по чие възлагане е изградено съоръжението. Не се спори, че собственик на поземлени имоти с идентификатор № 67218.15.1085 и № 67218.15.1086 е Агенция „Пътна инфраструктура“, което се установява и от приложенияте към заявлението скици № 15-633167/10.06.2022 г. и № 15-633163/10.06.2022г. Собственикът на поземления имот – Агенция „Пътна инфраструктура“ отрича да е възложител на изграденото съоръжение, като в същото

време обосновава искането си за издаване на разрешително по чл. 46 ЗВ с разпоредбата на чл. 46а, ал. 1 ЗВ, според която разрешителното представлява необходимото условие за издаване на разрешение за строеж по реда на Закона за устройство на територията, т.е. издаването на разрешение за строеж за изграждането на АМ „Х.“ е етап, следващ издаването на разрешителното за ползване на водния обект. Съгласно разпоредбата на чл. 148, ал. 7 ЗУТ, разрешение за нов строеж в недвижим имот, в който съществува незаконен строеж, не се издава на лицето, извършило незаконния строеж, докато същият не бъде премахнат или узаконен. От анализа на разпоредбите на ЗВ и ЗУТ следва извод, че категорично се забранява предварителното извършване на строежи, преди да са изпълнени съответните законови изисквания. Ето защо, първо трябва да се премахне незаконния строеж, изграден върху участъка от АМ „Х.“ и едва тогава да се премине към фазата на издаване на разрешително за ползване на воден обект. По делото безспорно се установи, че съоръжението е изградено без издадено разрешително по чл. 46, ал.1, т.1, б.“б“ ЗВ.

Съжденията на административния орган в тази насока са подкрепени с достатъчно относими доказателства за осъществени факти и обстоятелства, които да изпълнят съдържателно посочената хипотеза на закона.

В заключение, съдът приема, че **Решение № РР-04-45 от 30.06.2022г.** на директора на Б. дирекция „Д. район“ е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдено. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за Агенция „Пътна инфраструктура“.

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК,
Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Агенция „Пътна инфраструктура“, представлявана от председателя на Управителния съвет инж. В. А. срещу **Решение № РР-04-45 от 30.06.2022г.** на директора на Б. дирекция „Д. район“.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Б. дирекция „Д. район“ с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК

Съдия: